

tem proponendi & eloquendi tota est diversa. In sacris literis enim solus Deus immediate inspiravit, & in calatum dictitavit Prophetis & Apostolis & materiam & formale, i. e. voces & phrases, vid. 2. Petr. I, 21. Cum contra Confessiones omnes ex parte earum formaliter dependant ab hominibus, & non nisi quoad materiale, h. e. quoad rem ipsam pro verbo divino agnoscit queant. Sic uti autem forma erat dissentanea, sic finis quoque est alius librum, quam illarum. Norma enim Scriptura Sacra est, uti jam annotavimus §. præc. II. fidei ipsius credendæ, formulæ autem istiusmodi publice præscriptæ, norma modo fidei profitendæ : atque hinc non sunt tanti gradus & æstimii, ut ipsum verbum Dei ; faciunt enim tantum ad τὸ ἐν οὐρανῷ, hoc vero ad τὸ ἐν οὐρανῷ, & nisi quis ex eo Deum ejusque voluntatem norit, vitam intrare nullo modo potest. Et hujus generis scripta orthodoxa sunt omnes in Ecclesia nostra recepti Libri Symbolici.

§. VI. Quemadmodum autem scripta Symbolica orthodoxa pro fundamento præsupponebant sacras literas, sic è contrario heterodoxa vel aliud prorsus præter genuinum fidei principium (e. g. traditiones humanas) agnoscunt, & dicuntur ἀγνοεῖσθαι : vel illud quidem agnoscunt, interim tamen alio torquent & perverse interpretantur, & dicuntur αντίαγνοεῖσθαι. Ubi tamen probe notandum, non omnia in quibusvis Libris Symbolicis, qui heterodoxi audiunt, rejicienda, verum possunt illi quædam, quæ cum verbi puri fonte congruunt, continere : & hæc tam nobis sunt recipienda & credenda, ac nostra propria, licet illis nobiscum sint communia. Atque hæc licet juncta sint heterodoxis doctrinis, non desinunt tamen esse Dei verba & eum autorem agnoscentia. Illa vero, quæ